

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **M. D.**, bytem O., proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 30.6.2013 proti rozhodnutí žalované ze dne 7.5.2013 č.j. X o *odnětí příplatku ke starobnímu důchodu*,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 30.6.2013 se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 7.5.2013 č.j. X, jímž bylo rozhodnutí ČSSZ č. II č.j. 440 211 710 ze dne 7.2.2013 zčásti změněno tak, že návětí výroku znějící „Česká správa sociálního zabezpečení rozhodla o Vaší žádosti o poskytnutí příplatku k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., ve znění nař. vl. č. 405/2005 Sb. (dále „nařízení“), takto:“ se nahrazuje větou „ Česká správa sociálního zabezpečení rozhodla v důchodové záležitosti pana M. D., nar. ..., bytem O., takto:“ Ve zbytku se toto rozhodnutí potvrzuje.

*Uvedeným rozhodnutím č. II č.j. X ze dne 7.2.2013 ČSSZ odňala žalobci od 20.3.2013 příplatek ke starobnímu důchodu v měsíční výši 1.061,-Kč podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**). V odůvodnění rozhodnutí ze dne 7.5.2013 žalovaná zdůraznila, že žalobci byl přiznán příplatek k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., o poskytování příplatku k důchodu*

ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem v oblasti sociální, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **nařízení vlády**), od 20.1.2005 rozhodnutím č. II č.j. 440 211 710 ze dne 20.7.2005 ve výši 800,-Kč za období věznění od 31.1.1967 do 9.5.1968, tj. za 15 celých měsíců a jeden započatý, když tento příplatek ke starobnímu důchodu mu byl odňat po zjištění, že žalobce podmínky pro nárok na poskytnutí tohoto příspěvku nesplňuje, neboť podle usnesení Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 29. 11. 1991 č.j. Rt 2023/91 byl sice účasten soudní rehabilitace podle § 2 odst. 1 písm. d) zákona o soudní rehabilitaci, ale za trestné činy, kterých se rehabilitace netýkala, byl stanoven souhrnný trest odnětí svobody nepodmíněně ve výši 22 měsíců. Žalobce vykonával trest odnětí svobody od 31.1.1967 do 9.5.1968, kdy byl propuštěn na svobodu na základě amnestie prezidenta republiky, ale tento trest nelze považovat za neoprávněný, protože v rozsahu této doby byl výše citovaným rehabilitačním rozsudkem stanoven přiměřený trest za trestné činy rehabilitací nedotčené. Dále bylo uvedeno, že pro trestný čin, za který byl rehabilitován, jak je zřejmé i z kopie usnesení Okresního soudu v Karlových Varech č.j. Rt 2023/1991 ze dne 29.11.1991, kterou žalobce přiložil ke svým námitkám, byl sice účasten rehabilitace podle zákona o soudní rehabilitaci, tato se ale netýkala všech trestných činů a za činy, kterých se rehabilitace netýkala, byl stanoven přiměřený trest podle vzájemného poměru závažnosti, a to souhrnný trest odnětí svobody v trvání 22 měsíců nepodmíněně. Vzhledem k tomu, že žalobce vykonal trest odnětí svobody v rozsahu 15 měsíců, a za trestné činy rehabilitací nedotčené byl stanoven přiměřený trest odnětí svobody v trvání 22 měsíců, není zde žádné období, které by bylo možné považovat za dobu neoprávněného věznění, proto nebylo námitkám vyhověno; jelikož však bylo zjištěno, že v napadeném rozhodnutí je chybně uvedeno návětí výroku, bylo tímto rozhodnutím v této části změněno.

V žalobě ze dne 30.6.2013 žalobce vyjádřil nesouhlas s napadeným rozhodnutím žalované ze dne 7.5.2013, neboť byl soudně rehabilitován ve věci trestného činu hanobení republiky a jejího představitele a požadoval, aby bylo znovu posouzeno přiložené soudní rozhodnutí z r. 1992 a rozhodnutí o odejmutí příplatku ke starobnímu důchodu; závěrem navrhl, aby po provedeném řízení soud napadené rozhodnutí ČSSZ zrušil a věc vrátil žalované.

Žalovaná dne 5.8.2013 ve svém písemném vyjádření k žalobě závěrem navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné a současně souhlasila s projednáním věci bez nařízení jednání. Dále kromě citování příslušných paragrafů zákona č. 622/2004 Sb. bylo k průběhu řízení uvedeno, že podáním doručeným žalované dne 26.4.2012 požádal žalobce o příplatek k důchodu dle § 25 odst. 7 písm. b) zákona č. 119/1990 Sb. a zvláštní příspěvek k důchodu dle zákona č. 357/2005 Sb. za dobu neoprávněného věznění a při posuzování této žádosti bylo zjištěno, že příplatek k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb. byl žalobci přiznán neoprávněně, proto byl rozhodnutím č. II ze dne 7.2.2013 dle § 56 odst. 1 písm. c) zákona žalobci odňat od 20.3.2013 příplatek k důchodu ve výši 1061 Kč; na podkladě žalobcem podaných námitek bylo rozhodnutím ze dne 7.5.2013 rozhodnutí ze dne 7.2.2013 zčásti změněno tak, že byl pouze napraven formální nedostatek návětí, a ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno. Podle potvrzení Vězeňské služby ČR ze dne 22.5.2012 vykonával žalobce trest v trestní věci Okresního soudu v Karlových Varech, sp.zn. 4 T 44/67, v době od 31.1.1967 (vazba trvala do 4.5.1967) do 9.5.1968, kdy byl propuštěn na svobodu na základě amnestie

prezidenta republiky; ve skutečnosti byl vězněn po dobu 15 celých měsíců a 1 započatého; usnesením téhož soudu ze dne 29.11.1991, sp.zn. 5 Rt 2023/91, bylo vysloveno, že žalobce je účasten soudní rehabilitace podle § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 119/1990 Sb., rozsudek ze dne 31.5.1967, sp. zn. 4 T 44/67 byl prohlášen za zrušený ve výroku o vině z trestného činu hanobení republiky a jejího představitele podle § 103 trestního zákona a za zbývajících trestných činů, za něž byl výše uvedeným rozsudkem uložen trest a kterých se rehabilitace dle oddílu druhého zákona č. 119/1990 Sb. netýká, byl stanoven dle § 2 odst. 2 tohoto zákona souhrnný trest odnětí svobody v trvání 22 měsíců nepodmíněně, tudíž žalobce z původně uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody v trvání 27 měsíců vykonal trest v trvání 15 celých měsíců a jednoho měsíce započatého, když zbytek trestu mu byl prominut na základě amnestie prezidenta republiky v roce 1968; v rehabilitačním řízení mu však byl za trestné činy rehabilitací nedotčené uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 22 měsíců, tedy v rozsahu větším, než v jakém byl fakticky vykonán. Při částečné změně odsuzujícího rozsudku se dle § 2 odst. 5 věty druhé nařízení vlády č. 622/2004 Sb. pro účely přiznání příplatku k důchodu považuje za věznění jen rozdíl mezi tresty vykonanými na základě původního rozsudku a stanovenými přiměřenými tresty nebo tresty nově uloženými. Má-li tedy být za neoprávněnou dobu věznění, za niž přísluší příplatek k důchodu, uznána pouze skutečná doba výkonu trestu po odečtení délky stanoveného nově uloženého nebo přiměřeného trestu, tím spíše se tento princip musí uplatnit i v případě, kdy délka stanoveného přiměřeného trestu dokonce přesahuje délku trestu žalobcem skutečně vykonaného (přičemž je bez významu, že na délku faktického výkonu trestu měla vliv amnestie prezidenta republiky). Žalobce však vykonal trest v délce 15 celých měsíců a jednoho měsíce započatého, zatímco v rehabilitačním řízení mu byl uložen trest ve výměře 22 měsíců. Délka trestu odnětí svobody žalobcem skutečně vykonaného tedy nepřesahovala výměru trestu nově uloženého v rámci rehabilitačního řízení. Za takové situace nezbyvá než konstatovat, že zde není žádné období, které by bylo možné považovat za dobu neoprávněného věznění, tudíž byl žalobci příplatek ke starobnímu důchodu přiznán neoprávněně, proto byl v souladu s § 56 odst. 1 písm. c) zákona odňat od 20.3.2013, tedy ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byl vyplacen.

Z připojeného *dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobce* soud zjistil, že skutečnosti uvedené žalovanou v napadeném i předcházejícím rozhodnutí č. II ze dne 7.2.2013 a v jejím vyjádření odpovídají založenému písemnému materiálu. Žalobce je od 12.1.2004 poživitelem starobního důchodu; napadené rozhodnutí žalované ze dne 7.5.2013 bylo dle založené dodejky doručeno žalobci dne 14.5.2013.

Po doručení vyjádření žalované *žalobce dne 13.9.2013* soudu sdělil, že na podané žalobě trvá a není jeho vinou, že ostatní tresty (v celkové délce trvání 22 měsíců) neodseděl celé (na což se ČSSZ odvolává) z důvodu propuštění na amnestii prezidenta republiky, proto považuje za neoprávněné mu příplatek vzít; zároveň souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání a nepožadoval náhradu nákladů řízení.

Následně *dne 4.10.2013 žalovaná* zdůraznila, že přiznání příplatku k důchodu žalobci dle nařízení vlády č. 622/2004 Sb. a stanovení jeho výše závisí na délce věznění, je v důsledku následné rehabilitace nutno považovat za neoprávněné, podstatná je tedy pouze doba, po

kteřou byl žalobce skutečně vězněn, a ta činila 15 celých měsíců a jeden měsíc započatý. Důvod, proč byl žalobce z výkonu trestu odnětí svobody propuštěn dříve, než vykonal uložený trest, je pro posouzení nároku na příplatek k důchodu bez právního významu. V rehabilitačním řízení byl žalobci uložen za trestné činy rehabilitací nedotčené trest odnětí svobody v trvání 22 měsíců. Protože však žalobce ve skutečnosti vykonal trest kratší než je 22 měsíců, nelze žádnou část vykonaného trestu odnětí svobody považovat za neoprávněnou, takže zde není žádná doba věznění, za níž by žalobci příslušel příplatek k důchodu.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s.ř.s.).

Soud připomíná, že podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. *v této věci ke dni 7.5.2013* (datum vydání napadeného rozhodnutí žalované). Dle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. V této věci soud rozhodl bez nařízení jednání za souhlasu účastníků (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Dle § 1 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 622/2004 Sb. mají státní občané České republiky, kteří v době od 25. února 1948 do 31. prosince 1989 byli odsouzeni a vykonali trest odnětí svobody, jeho část nebo vazbu pro trestný čin, za který byli rehabilitováni podle zákona č. 82/1968 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 58/1969 Sb. a zákona č. 70/1970 Sb., nebo podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., zákona č. 633/1992 Sb. a zákona č. 198/1993 Sb., nebo jejichž odsouzení pro trestný čin uvedený v § 2 zákona č. 119/1990 Sb., ve znění zákona č. 47/1991 Sb., bylo zrušeno cestou obnovy řízení, stížnosti pro porušení zákona anebo podle § 6 zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, popřípadě byli nezákonně zbaveni osobní svobody a byli rehabilitováni podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., a pobírají starobní nebo plný invalidní důchod z českého důchodového pojištění, nárok na poskytnutí příplatku k důchodu ke zmírnění některých křivd způsobených jim komunistickým režimem v oblasti sociální (dále jen **příplatek**).

Podle § 2 odst. 5 věty druhé nařízení vlády č. 622/2004 Sb. se při částečné změně odsuzujícího rozsudku pro účely tohoto nařízení považuje za věznění jen rozdíl mezi tresty vykonanými na základě původního rozsudku a stanovenými přiměřenými tresty nebo tresty nově uloženými.

Dle § 56 odst. 1 písm. c) zákona zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen ve vyšší částce, než v jaké náleží, nebo byl přiznán nebo se vyplácí neprávem, důchod se sníží nebo odejme nebo jeho výplata se zastaví, a to ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo

období, za které již byl vyplacen.

Soud, který se tímto omlouvá za délku řízení způsobenou objektivními skutečnostmi, se zabýval předmětnou žalobou v rámci vymezeném obsahem napadeného rozhodnutí žalované ze dne 7.5.2013 na základě žalobních bodů uplatněných v žalobě, kdy nezpochybnil ani žalobce délku uloženého a vykonaného trestu odnětí svobody s argumentací, že byl soudně rehabilitován ve věci trestného činu hanobení republiky a jejího představitele a dále následně uvedl, že není jeho vinou, že ostatní tresty neodseděl celé z důvodu propuštění na amnestii prezidenta republiky. Při posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí vycházel soud z citovaných ustanovení nařízení vlády i zákona, kdy s ohledem na všechny zjištěné skutečnosti v této věci dospěl k závěru, že žalovaná se ve svém postupu v případě žalobce nedopustila žádného pochybení, jelikož vycházela ze správně zjištěných skutečností a postupovala v souladu se zákonem při odnětí předmětného příplatku, jelikož v rehabilitačním řízení byl žalobci uložen za trestné činy rehabilitací nedotčené trest odnětí svobody v trvání 22 měsíců, avšak žalobce ve skutečnosti vykonal trest kratší a to 15 celých měsíců a jeden měsíc započatý, tudíž nelze považovat za neoprávněnou žádnou část vykonaného trestu odnětí svobody, proto zde není žádná doba věznění, za níž by žalobci příslušel příplatek k důchodu. I když příplatek byl vyplácen žalobci neprávem od 20.1.2005 a odňat mu byl od 20.3.2013, nevzniká mu povinnost vyplacené částky vrátit.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti, kdy žalobce nesplňuje nařízením vlády č. 622/2004 Sb. stanovené podmínky ohledně příplatku k důchodu, zdejšímu soudu nezbylo, než žalobě žalobce nepřisvědčit a žalobu zamítnout v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*). Napadené rozhodnutí žalované ze dne 7.5.2013 soud shledal jako věcně správné a odpovídající nařízení vlády i zákonu, když žalobce neprokázal, že splňuje stanovené podmínky pro přiznání příplatku ke starobnímu důchodu.

Žalobce ve věci neměl úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků nepřiznává náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (*výrok II. rozsudku*).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno; nepřipustnost

kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 16. prosince 2014

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně